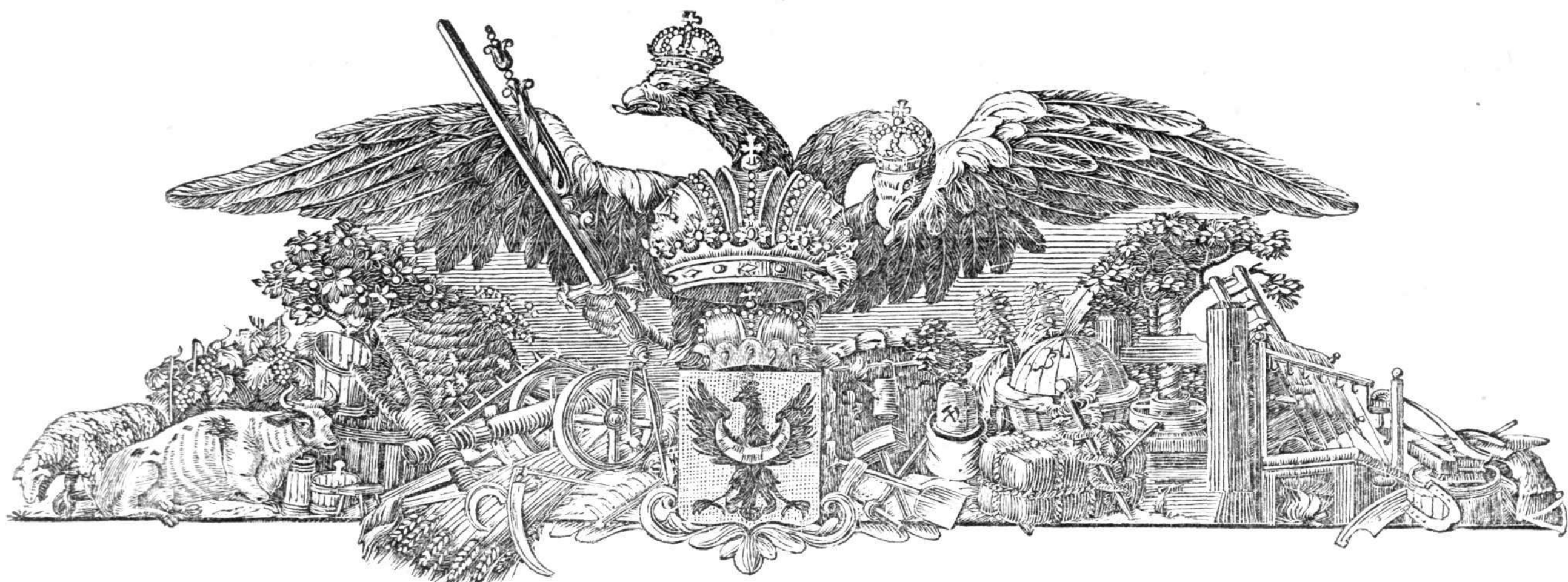

Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj VI.

V sredo 3. veličiga travna 1848.

List 18.

Slovincam.

O Vila! pevcu svojo moč posodi,
Da krepka pesma v domovino vrè,
Da nasledaje mili bolj osodi
Z gorečnostjo svoj dom Slovinc ozrè,
Za dom iskreno se začne truditi
Prid, slavo sebi — vnukam zadobiti.

Že lepa zarja nam je zasvetila
Na jasnem nebesu Slovenskimu,
Iskrenih serc že mnogo je zbudila,
Ko brez preneha v činu slavnim
Se celo svoje trudijo življenje
Za domovine drage izobraženje.

Bogastva slava kmalo, kmalo mine;
Dostojno ni, kar je le v naš korist,
Trud slavni za občinstvo ne izgine —
V gorečimu napisu zgodbe list
Imena take slavno oznanuje,
Za kratki trud jim nevmerjočnost snuje.

Hvaležni vnuk vas pozno bode cenil,
Veselo v sreči spomnil se na vas,
Od vas se v spoštovanji ptujic menil
Z domačimu zjedinil svoji glas:
»Kdor blagor domovini dati iše,
Se v zgodbo in naroda serce piše.«

Nej se Slovenski čut povsod izlije
Čez hrib Slovenje in čez dol in log,
Nej v sercih vsih ljubezin živa klije,
Goreča bolj, kot jo zamore zlog
Besede slabe v daljni kraj poslati,
Kar čuti se, ne da se oznanovati.

Oj vi mladenčr bistriga pogleda
Očestva ne pustite saj v nemar!
Če dolgo spanje vam sledi zaseda
Nej vas zbudi sedanjih časov žar,
Pripravljena vas setev umno čaka,
Pogumno skaži vsaki se rojaka.

Narode hrepenjenje vse opada
Veljavnost zadobiti cenjeno,
Nej to Slovence krepkiga spodbada
Za slavo delati namenjeno;
Bandero nej Slovensko se razširja
Klic »Slava« nej Slovenji slavo tirja.

Kot sonca mili žark zemljo objame
V življenje kliče mirno rod cvetlic,
Gorkote varno puhtajoče plame
Zori polja rastljine in gorice:
Nej mirno uma svit pri nas zaseje
Zbudivši blagor — mu k doзору greje.

Ako čez nas viharji pribučijo,
Ak nam grozi sovražne sile grom,
Slovenci — hrasti — mu sereno stojijo
Za narod, za Cesarja in za dom!
Prot serčnosti in uma vse omaga,
Tako Slovincam vstala bode zmaga.

Mojim slovenskim bratam!

Pod tem nadpisam v nemškem jeziku (An meine slovenischen Brüder! Ein Wort zur Verständigung gelegenheitlich des vom Vereine Slovenja in Wien ergangenen Aufrufes) *) se je oglasil naš slavni domorodec Anton grof Aversperg, (Anastazius Grün) berž ko je iz Frankforta v Ljubljano prišel, 26. maliga travna, in si je s krepko besedo dokazati prizadjal, da bi bilo napčno in nevarno, ako bi zde iz Slovenskiga ne poslali poslancov v Frankfort, kér to še nikoga ne sili, pri zavezi ostati, temuč vsak narod ima in si lahko zaderži pravico odstopiti, kakor hitro se mu zavezne postave nevarne in škodljive zdijo. „Slovenski bratje! — pišejo grof Aversperg — moja Vam sicer nasprotna beseda izvira iz ravno tako rodoljubiga serca, kakor je Vaše. Ne mislite, da ravno Vaša bi mogla prava in resnična biti, zakaj tudi rodoljub zabrede včasih v zmote in v svoji gorečnosti zablodi v enostranske misli. Vi pravite, de, ako se Avstrijsko Cesarstvo z Nemško deželo združi, bo v ti družbi poginilo. Nej spriča in gotovo skaže to, ki tako ošabno od Nemške dežele govori!“ — V nasledbi svojiga sostavka si prizadevajo grof, vse protigovore slovenskiga zbora na Dunaji ovreči, in pokažejo, kako goreče se je že v prvem zboru v Frankfortu v prid Avstrijskih Slovanov govorilo, brez de bi bili poslanci zató nagovorjeni bili. „Avstrijskiga Cesarstva se moramo zvesto in terdno deržati: so Vaše besede in zares po pravici — pa komej ste to zgovorili, pa že pravite, de se hočete pri prvi, veliko pomenljivi stopnji, ktero naše Cesarstvo stori (v družbo nemških deržav), od njega ločiti in ga zatajiti! Ali niso to navskriž - besede?? — — — Če mislite, de bi se za našo narodnost v Frankfortu po pravici ne de-

*) Ta nagovor so slavni grof Aversperg z nagovorom Dunajskiga slovenskiga zbora na Ljubljancane vred v Frankfort poslali, de bo nemški zbor zvedil, kako de ima ravnati, de se ne bo Slovanam ne nar manjši krivica zgodila.
Vredništvo.